

НИКОЛАЙ АРСЕНИКОВ

ОТМЪЩЕНИЕТО

chitanka.info

Вилите бяха отдалечени от селото, скупчени в една махала, сякаш търсеха закрила от планината — навъсена и страховита, която започваше от сами тях със зашумени боази и стръмни дерета. Сред саморъчно майсторените дървени къщички се открояваше двуетажната вила на Переви с просторна веранда на горния етаж. Стопаните от две години бяха в чужбина и във вилата идваха синът им Стилиан и по-малката му сестра Радка, току-що завършила гимназия. В същата махала, неизвестно от кого наречена „Бухлатица“, прекарваха лятната си ваканция съученичката на Радка Олга и брат ѝ Сашо. Но тяхната дървена къщичка в сравнение с разкошната вила на Переви беше по-скоро барака; а с грижливо нарисуваната табела „Надявай се, Гергино“ обитателите иронизираха надеждата си някога тук да разцъфне една нова „Гергина“ от червени тухли.

Олга и Радка, щастливи, че могат да са заедно и през ваканционните дни, често се търсеха, но братята им не се погаждаха. По-скоро Стилиан обръщаше гръб на Сашо. Беше саможив, странеше и от другите младежи. От време на време те се събираха да танцуват, излизаха и на разходка из планината, но Стилиан не вземаше участие. Момичетата му имаха зъб, защото веднъж на тяхната покана за танци беше отвърнал, че „човек освен крака има и глава и той предпочита да пълни главата си вместо да тренира краката“. Колчем срещнеше някоя от тях, проточваше дългия си врат и подхвърляше:

— Как е с тропането, двукопитни? Внимавайте да не разклащате много мозъците си, че ще станат съвсем на боза.

Беше с няколко години по-голям, завършваше външна търговия и това донякъде определяше покровителственото му поведение към тях. Надяваше се час по-скоро да тръгне по Европа, да продава бройлери и домати. За него „Бухлатица“ беше краят на света и нейната красота и неподправена романтика му бяха чужди.

Не го обичаха момчетата, високомерието му ги отблъскваше, а чашата преля, когато безцеремонно ги обиди на пътя. Подравняваха отклонението от шосето до махалата и от всяка вила бяха излезли с кирки и лопати. Работата спореше сред шеги и закачки, когато мина Стилиан. Сашо подхвърли, че пътят води и до тяхната вила, но Стилиан надменно отвърна, че в епохата на булдозерите кирката се използва само от хора, които имат в излишък мускулна енергия. И

пред смаяните погледи на съмахленците прескочи с дългите си крака купчината камъни и отмина.

До обяд коментираха Стилиановото дебелоочие. Съседът бай Игнат твърдеше, че му липсвало възпитание, а някой добави, че семката на Переви била лоша: и баща му, също такъв егоист и грубиян, бил усърден само към собствените си интереси. Сашо и неколцината младежи махаха настървено с кирките, сякаш изливаха яда си от обидата на спечената земя.

Няма по-хубави вечери от вечерите през август в „Бухлатица“. Звездите падат толкова ниско, че ако протегнеш ръка, ще ги докоснеш. Тъмната сянка на планината прихлупва махалата. Тишината се слива с шумоленето на букака и тогава става неспокойно и тревожно, всички стъпки глъхнат и който идва, се пръква от тъмното изведнъж. И все очакваш някой да се появи. Като гледаш звездите така близко, мислиш си, че ако някога от тези звезди дойдат гости, непременно ще се приземят в „Бухлатица“, защото разстоянието дотук е най-късо.

В такава августовска вечер няколко дни след случката на пътя, от верандата на Переви се носеше веселият смях на Радка и Олга. Двете девойки се любуваха на звездите и съчиняваха небивалици. От съседната стая Стилиан се обади троснато, че вдигат врява и му пречат да чете. Момичетата се смълчаха, но скоро пак се закискаха. Безгрижни, те не усетиха нито подозрителния шум в двора, нито отварянето на входната врата. След малко светлината в стаята угасна, но девойките не забелязаха и това. Сепна ги сърдитият глас на Стилиан:

— Радке, престани с тия номера! Пак направи късо.

Момичетата пригнаха — този Стилиан е невъзможен!

— Какво късо, батко, аз си седя кротко на стола — обади се Радка и едва сега забеляза, че стаята на Стилиан тъне в здрач.

Брат ѝ се показва сърдит на вратата:

— Що за глупаво удоволствие да се хилите в тъмното?... И токът спря — ако повредата е по линията, отиде ми вечерта.

Внезапно в стаята закръжи светло петно, близна стените и се насочи към вратата. Радка извика и се сви на стола. Стилиан отскочи до парапета и безпомощно се заоглежда. Светлината излетя на верандата и обходи поред и тримата.

— Какво става в тази къща? — чуха гласа на Сашо. — Нито звънецът ви работи, нито светлинка се вижда — като в замъка на привиденията, а живите привидения мечтаят под звездите.

— Ти какво се вмъкваш като разбойник, не можеш ли да викаш! — озъби се Стилиян, вече поокопитил се от уплахата.

— Защо като разбойник? Разбойниците обичат тъмнината, аз, напротив, със светлината разсейвам мрака — и Сашо светна три пъти с фенерчето, за да потвърди думите си. — Олге, ще си ходим ли? Стана късно.

— Тъкмо разказвах на Радка последните си приключения с пратениците на Алдебаран, и вие ни прекъснахте. Дори да общуваме със звездите ни пречите.

— Затова ли се смеехте като ненормални? — вметна Стилиян. — Звезди, пратеници, глупости. Вместо да прочетете някоя полезна книга...

Но още не довършил нравоучението си, иззад вилите лумна силна светлина и освети цялата околност. Сякаш бяха избухнали наведнъж сто фойерверки. Залаяха кучета, закукуригаха петли, обади се и магарето на бай Игнат. След малко заревото утаена и тъмнината припадна още по-тревожна и потайна. Младежите стояха, онемели пред странното явление. В този миг токът дойде, защото в стаята светна нощната лампа на Стилиян. Олга първа наруши мълчанието:

— Така се уплаших, още треперя.

— Какво ли може да бъде? Там няма електрическа мрежа, само трънки и пущинак — промърмори Сашо. — Хайде, Олге, да си вървим, кой знае какво още може да се случи.

Тръгнаха към осветената стая и замръзнаха пред отворената врата — в средата на стаята стояха двама. Бяха облечени в лъскава материя, прилепнала към телата им, а на главите си имаха скафандри, като тези на космонавтите. Постепенно започнаха да различават и други подробности. Странните гости носеха през рамената си черни чанти или кутии, в които от време на време проблясваха светлилки. В стаята беше полумрачно, нощната лампа осветяваше само работната маса с разхвърляните по нея книги. Единият от тях вдигна ръката си за поздрав в пълно мълчание. После и другият направи същото.

Колкото и да бяха слисани, пръв се окопоти Сашо и също вдигна ръката си, след него повториха жеста му двете момичета, а Стилиян,

най-отзад, проточил врат, стоеше смръщен и подозрителен.

— Та те са съвсем като хора, даже имат по пет пръста на ръцете си — промълви Сашо.

По-високият проговори с малко приглушен от скафандъра глас:

— Привет вам, земни хора! Пратениците на Бара, третата планета на четвъртата звезда от Рера, или както вие на Земята я наричате съзвездие Касиопея, ви желаят просветление на разума!

Млъкна, местейки погледа си върху всички по ред, вероятно чакаше някой да му отговори. Но и четиримата стояха безмълвни, все още слисани. Нима това беше Големият миг на срещата с Други? Всеки от младежите беше чел фантастични измислици за контакти с извънземни същества, а ето, че пред тях бяха Те — почти хора, и като че ли ги приветствуваха не пратеници на друг свят, а някакви шегобийци от карнавал на южноамериканска столица. И сега забелязаха, че изпод скафандрите ги наблюдаваха също по чифт очи, около които вместо вежди имаше блещукащи триъгълници. Странно, тези триъгълници, вероятно притежаваха хипнотична сила, защото младежите не можеха да откъснат погледа си от тях.

— Ние ви проучваме от няколко години — продължи барянинът, — знаем много за вас, за вашата планета, за мъртвата и за живата ви природа, ще си служа с вашите понятия, за жизнения метаболизъм на вас, хората, и за степента на умственото ви развитие. Като казвам степен на умствено развитие, имам пред вид сравнението с разумни от други, изучени от нас планети, и, разбира се, всичко, отнесено към нас, баряните, които единствени засега сме в състояние да осъществим контакти в тази част на Космоса.

И тогава Стилиян извърши нещо, което никой не очакваше. Явно съвзел се от първоначалното си вцепенение, той пристъпи и извика в стила на вечната си безцеремонност:

— Що за циркове в моята къща? Я се омитайте веднага!

Сашо хвана Стилиян за ръката, Радка увисна на другата и възкликна:

— Ти ум имаш ли?

Барянинът пак вдигна ръка, а с другата, като въртеше някакво копче, насочи повесената през рамото му святаща кутия към Стилиян.

— Стилиян Перев, двадесет и пет годишен, роден в Сливен, студент, скъсан на изпита по финансово право (погледът му за миг се отклони към книгите на масата), на четиринадесетгодишна възраст е бил в клинична смърт от токов удар, няма сериозни увреждания, умствено развитие — задоволително... — и млъкна.

Паузата беше необходима, защото тези данни подеждуваха вцепеняващо на всички, особено на Стилиян. Той втрещено гледаше в блещукащите триъгълници на барянина, като че ли отново бе изпаднал в шок.

— Аз казах, ние отдавна изследваме вашата планета и появяването ни пред вас не е случайно, то е част от нашата програма. Ние имаме цел. И друг път сме били посрещани нелюбезно, дори враждебно, но притежаваме начини и средства да се противопоставим на всякакви враждебни действия с лоши последици за вас. Не ви съветвам да изпитате нашите защитни средства.

Сашо побърза да изглади неприятното впечатление от постъпката на домакина и дипломатично се намеси:

— Всичко е така необикновено, че ни се струва невероятно. Ние... ние сме... просто не можем веднага да го приемем за действителност.

— И все пак тази среща е действителност. Винаги има един първи миг, когато не знаеш сънуваш ли?... Досега сме се срещали с доста хора, но за да ви опознаем, са ни необходими още много срещи.

Радка, преодоляла вече стъписването си, запита:

— А защо точно при нас дойдохте и... как говорите нашия език?

Сега отговори по-ниският. Гласът му беше по-бодър, почти младежки:

— Всички задават въпросите: защо при нас, кои сте вие и откъде знаете езика ни? Нека първо да ви се представим. Аз съм Ошеп, а той Ошог. И ние на Бара си имаме имена, при разумните иначе не може и да бъде. Тези имена се съпътствуват от индекси и числа. Например моят индекс е близък до вашите букви ГЕЛ с числото 286, на Ошог е ЗАР с числото 532. Но индексите нищо няма да ви разкрият, докато при нас, на Бара, те имат огромно значение — за всички разумни и за паметливите машини през целия наш живот това е опознавателният ни знак... Трябва веднага да ви кажа, че нашият живот е изграден не както на вашата планета на въглеродно-белтъчния, а на съвсем друг

принцип. Затова енергията, която ползуваме и преработваме, е хилядократно по-голяма от вашата, а оттам и възможностите ни са огромни. Например приятелят ми Ошог е на 1260 земни години, а е още в първата трета на своя живот, аз на 980 и съм измежду най-младите наши... — Ошеп спря и след кратка пауза продължи — контактници. Във вашия език още нямате точната дума, която да изразява най-добре връзката, осъществявана с нас или с други разумни, защото ние не сме само пратеници, посланици или делегати, а и нещо повече. На Бара нас ни наричат вонедала, върху нотите до, сол, до, си от до мажорната гама според вашия лад. Някои по-особени и почетни думи от нашия общопланетен език се изпълняват напевно и имат своя мелодия. Нека вонедала бъде първата дума, която ще научите от езика на баряните.

— Вонедала — повтори Олга, а след това изтананика до-сол-до-си и няколко пъти изпя непознатата нова дума с нотните обозначения. Това разведри атмосферата. Ошеп продължи:

— Ще ви обясним и защо идваме точно тук. Ние имаме данните за домакина на този дом Стилиан. За нас той представлява специален интерес. Но вие — и той се обърна към Радка, погледна в кутията си и я насочи към нея, след това завъртя последователно две копчета. Засвяткаха светлинки. Всички чакаха напрегнато, — вие имате еднаква кръв със Стилиан и много общо в хода на наследствената ви спирала. Вие сте негова сестра.

Изненадата беше толкова голяма, все едно, че от кутията бе извадил, както правят фокусниците, гълъб или бяло зайче. Радка смотолевя нещо и се хвана за Олга. Пак заговори по-високият — Ошог. Скафандърът пречеше да се види изражението на лицето, но тонът му беше по-любезен, дори ласкав:

— Бързам да ви предупредя, че при директна връзка ние разбираме мислите ви, защото улавяме електромагнитните вълни на вашата мозъчна дейност. Научихме се да дешифрираме и символите-понятия, с които изразявате мисълта си, когато разговаряте. Това не е толкова трудно, като имате пред вид, че научихме освен езиците, които говорите на вашата планета, още и езиците на другите обитаеми планети, където сме се срещали с разумни същества. Някои са с много богати езикови възможности, но има и съвсем примитивни. Езикът най-точно отразява степента на развитие на разума. А чрез вашите

въпроси ще си изясним и някои неща, които ни интересуват... Не се вълнувайте, млади приятелю! — обърна се той към Сашо. — Сега си мислите: „Колко е страшно да четат мислите ти, все едно че те разголват. Как ли живеят на Бара?“

— Да, да... Но не исках... — извика Сашо смутен. — Не, не исках. Наистина това си помислих... Аз... моля, да ме извините... Тогава изобщо трябва ли?...

— Разбира се, че трябва да мислите каквото си искате и да изговаряте мислите си гласно, иначе диалогът ще бъде еднопосочен, а и някои ваши съждения могат да се изтълкуват погрешно, както това, „че не бихте предпочели да живеете на Бара“.

— Повярвайте ми, не — отговори Сашо.

— И „как досега не сме изгубили способността да говорим?“ Това беше продължението на мисълта ви, нали?

Олга също се обади:

— Да, една планета само от мълчаливци... Просто не смееш да си помислиш нещо лошо за другите, защото... А може би не давате повод за нищо лошо?... Какъв чудноват свят! Та вие там сте ангели с ангелски души и мисли.

— Ангелски души? Ангели? Какво беше това?... А, да, ония същества от вашата религия, които обитаваха хипотетичния свят на небето? — досети се Ошеп.

Олга и Сашо прихнаха да се смеят:

— Така, както се появихте, ако имахте криле, можехме да вземем и вас за ангели — ангели от Бара — каза Сашо.

— На Бара ние разговаряме помежду си, както сега с вас, а узнахте, че някои думи имат и своя мелодия. Там не можем да улавяме вълните на мислите си, нямаме тази способност. Може би някои други братя от Космоса, по-напреднали в развитието си, биха могли, както ние сега четем вашите мисли. Безкрайни са възможностите на разума, както е безкраен и Космосът — заключи Ошеп.

— Мога ли да запитам — обърна се към гостите Стилиян, — с какво съм заслужил вашето внимание?

Сега заговори Ошог:

— За нас обособяването на земните хора на раси, народи и общества е съвсем условно. Интересува ни общо видът хомо сапиенс, както вие го назовавате, в неговото развитие. При нашите изследвания

установихме, че преди милиони години човекоподобни маймуни в продължение на близо сто хиляди години са оставяли потомства, които са поели пътя на еволюцията. Резултат на това развитие сте вие, техните наследници днес. И естествено по този път на очовечаване потомците на маймуните от по-ранните периоди имат в плюс повече време за развитие от по-следващите генерации. — Той направи малка пауза и се обърна към Олга:

— Повторете, ако обичате, мислите си гласно! С отговора си ще обясня и на другите.

Олга беше явно смутена, защото промълви с половин глас:

— Аз забравих, че вие четете мислите ни... Но какво общо имат тук маймуночовеците със Стилиян?

— Сега ще разберете. За да ви опознаем по-добре, ние разшифровахме много спирали на наследствеността. Тогава открихме, че неговият маймунски прародител е оставил потомство точно 80 хиляди години по-късно от първите негови събратя маймуночовеци. И докато техните поколения са се очовечавали, обогатявали са разсъдъка и психиката си, у издънките на късните маймуночовеци са останали по-прясно заложени маймунски черти. Още в зората на човечеството са налице условия за разлики във формирането на човека. И след милион години развитие едни вече си служат с огъня, а други още се плашат от него. Едни се трудят, обработват земята, а други като хищници задигат стадата им, убиват и унищожават. Два милиона години изминаха в процеса на очовечаването, а тези различия още се проявяват. Едни са готови да се жертвуват за благо на хората, а други поставят на първо място своя търбух и за него дори кръв проливат.

Стилиян се обади, прекъсвайки барянина:

— Това е известно, хората са различни, всеки има свой характер.

— Точно така. Тези отлики сега наричат характер, приемате го като онаследен, който почва да се проявява, щом възникнат условия. Ето защо някой ограбва съседа си, полакомен от хубавия му транзистор, жаждата за власт подтиква друг към злоупотреби и убийства. Милиони хора загинаха от такъв „човек с характер“, който нареди да се хвърлят атомни бомби над беззащитни градове. У такива още дълго време ще избуяват по-силно първичните животински инстинкти. Обществото ви се брани от тях, защото те, макар и малцинство, са по-агресивни, по-смели и дръзки, както са смели

вълците, когато нападат стадото, както е свиреп ягуарът, когато се хвърля върху антилопата.

— Но обществото ни се справя с тях, има закони, наказания — опита се да оспори Сашо.

— Наказания! А престъпленията намаляват ли? — продължи Ошог. — Не сте направили най-главното. Трябваше да се постараете да откривате предварително тези недоразвити човеци чрез разшифровка на тяхната наследствена спирала и да им въздействувате със средствата на науката, за да преодолеят в кратки срокове своя атавизъм. Разкрити, те могат да бъдат лекувани и приобщени към останалите хора, както се лекуват с ваксини много тежки болести. Така те няма да бъдат опасни за обществото, защото някакви си 10–20 процента не бива да спъват развитието на човечеството. А човечеството от вашата планета има да осъществява грандиозни задачи и в рамките на вашата звездна система, и в нашата галактика.

Стилиян се приближи до масата, взе цигара и щракна запалката, която също взе от масата, но огън не пламна. Той няколко пъти натиска спусъка, но напразно.

— Няма да запали — предупреди Ошеп.

— Но тя преди малко работеше, никога не ми е отказвала.

— Напразно опитвате, огън няма да пламне. Около нас не може да гори никакъв огън. След като си отидем, пак ще ви служи, както досега.

Стилиян ядосан я захвърли. Тогава Ошог се приближи до масата и постави няколко жълти плочки, които под светлината на нощната лампа заблестяха с меките отблясъци на златото.

— Ето това е фола или, както вие го наричате, злато. Искаме да ви го подарим за спомен от нашата среща.

Стилиян, който беше най-близо, пристъпи и протегна ръка, но Ошог и Ошеп се изпречиха и втрениха очите си с фосфоресциращите триъгълници в него:

— Не, Силияне, плочките злато са за младия ви приятел. Вземете ги, Сашо, вземете, те са ваши! — подкани го Ошог.

Сашо пристъпи нерешително, събра плочките и ги пхна в джоба си. През това време двамата баряни не сваляха втречените си погледи от Стилиян.

— Нашият експеримент излезе сполучлив — каза Ошеп, — предположенията ни се потвърдиха, адреналинът ви се покачи веднага.

— У нас подаръци правят на домакина, нали сте дошли при мен — не се стърпя Стилиян.

— Да, точно при вас — взе думата Ошог, — оказахте се типичен представител на групата 80 хиляди. Как завидяхте на приятеля си! Алчността ви надделя с такава сила, че всякакви контролни функции на разума отстъпиха. Само страхът от нас ви респектира, но при други обстоятелства този първичен инстинкт може да ви подтикне към неразумни действия. Егоцентризмът у вас е още много силен, даже минава границата за група 80 хиляди... Не, не, Стилияне, не се горещете, та вие нямате вина, че у вас така ярко се проявяват някои маймунски черти... Какво искате да кажете с тази мисъл: „Такъв съм си. Такава ми е съдбата?“ Човешката съдба, както фатално я приемате, е липса на познание за причините и следствията. На човека едва сега започват да се откриват някои тайни за мисията му на Земята.

— А защо не ни помогнете това да стане по-бързо? Вие имате огромни възможности? — запита Сашо.

— Възможности имаме, но всички наши опити, включително и този сега, доказват, че е още рано да се намесваме. Вашите учени в скоро време сами ще разчетат наследствената табулограма на всеки индивид и ще спомогнат да настъпи качественият скок във вашето развитие. Ще дойде времето, когато и вие, земните хора, ще приобщите усилията си към усилията на другите разумни от вашата галактика. Защото, съгласете се, че е много малко да се появиш на света, за да просъществуваш 70 години, без дори да разбереш заличил ли си за потомството си някои от атавистичните кодови знаци в генетичната си спирала, или само си прекодирал всичко, за което природата може да мине и без тебе.

Олга се беше приближила до стената и търсеше опора, защото това, което чу, беше толкова необикновено, че главата ѝ се замая. И в този миг светлината в стаята угасна. Прозвуча гласът на Ошог.

— Не се плашете, ние си отиваме. Разкажете за нашата среща и дано ви повярват!

Сенките им се мярнаха през вратата и изчезнаха на верандата. След това силна светлина заслепи останалите в стаята. Сашо пръв се окопоти, прихвана подръка момичетата и ги зауспокоява. Стилиян

стоеше безмълвен до стената и побелялото му лице постепенно се стопи в мрака заедно с изгасващото във зарево. Даже съзнанието му беше празно, не смееше да мисли нищо, за да не би пак да се появи Ошог и да го изобличи в лоши помисли. Кучетата отново се разляяха, обади се и магарето на бай Игнат, някъде закъркаха кокошки.

Когато след малко четиримата излязоха на верандата, облаче дим се разнасяше от вятъра, подухнал от планината. Тишината се възцари отново. „Бухлатица“ спеше, нищо неподозираща, а от безлунното небе звездите все така трепкаха и мамеха — да протегнеш ръка и да ти докоснеш.

РАЗКАЗ НА ПЕШО

Със Сашо сме състуденти — аз и Гошо. Често му гостуваме в „Бухлатица“, такава красива местност вече рядко се намира. Пък и не само красотата на планината ни привлича, там прекарват лятната си ваканция Олга и Радка, а вече се до сещате, че две хубави момичета могат също да привличат и, да си признаем, те са главната примамка за нашите предпочитания към „Бухлатица“. Но там е и този Стилиян, който проявява маймунщината си навсякъде. Копаем ние веднъж пътчето за махалата, помагаме на местните пенсионери, и ето че се зададе Стилиян и каза онези обидни думи. Още там решихме да отмъстим на този фукльо, но така, че да му разтърсим психиката за цял живот. И измислихме историята с баряните. Гошо стана Ошог, а аз — Ошеп. Е, малко рискувахме с имената, но този ограничен сухар нямаше за две пари фантазия, за да разкрие номера. Помагаха ни Сашо и Олга. От самодейния колектив на селското читалище взехме костюмите със скафандрите. Разчитахме най-вече на тъмнината и на тайнствените безлунни нощи. Толкова много небивалици се съчиняват за пришълци от други планети, че решихме и „Бухлатица“ да посрещне гости. Приготвихме два фишека от бенгалски огън с които разляяхме кучетата, но първата илюминация беше по-ефектна, фишека запали друг наш приятел, по сигнала на Сашо, от верандата на Переви. Сашо първо отви бушона, а аз и Гошо се вмъкнахме в преддверието. Докато той ги заглавикваше на верандата, завихме отново бушона и се появихме в стаята като гости от Бара. Другото знаете. Накрая Олга направи късо съединение в контакта на стената. И как добре игра ролята си! Само когато със Сашо прихнаха да се смеят за ангелските

души, щяха да провалят всичко. Още един път щяхме да се издадем, когато видях, че върху „барянский костюм“ на Ошог са се лепнали три магарешки бодила. Представяте ли си, другопланетници с магарешки бодили по краката! Приближих се в един момент до Ошог и незабелязано побутнах с крака си бодилите, но те се лепнаха за мен, едвам се отървах. Запалката на Стилиян повредих, докато Гошо развиваше хипотезата си за маймуночовеците, и вече си мислех, че Стилиян няма да я ползува, когато той посегна към цигарите. Изненадата беше не само за него, но и за Гошо, Олга и Сашо, защото не беше предвидена в сценария. Наивната Радка преживяваше всичко най-дълбоко и ми дожаля за нея. На тръгване Ошог се спусна пръв по въжето от верандата, което Олга предварително беше вързала за парапета. Аз хвърлих втория фишек и бързо увиснах на въжето отвън, но за моя голяма изненада възелът се развърза и аз се сурнах надолу с края на въжето в ръце. Това бяха два етажа, примрях, очаквайки да се свестя в болницата. И тогава, вярвате или не, някаква сила ме пое и плавно ме заспуска към калдъръма. Да не би Те?... Кой друг можеше да ми помогне в този миг освен всемогъщите братя от Космоса, които, невидими, бяха наблюдавали как ги имитираме. Може би по този начин ни благодаряха за поучителното представление? Олга после се кълнеше, че била вързала здраво въжето. Дали Те не го бяха развъртали, за да ми дадат знак, че са били около нас?

И въпреки плавноното спускане, което ми се стори, че трая няколко минути, в последния миг стъпих накриво с левия крак, парна ме остра болка. Нямах време много да преживявам и куцайки, едва се добрах до оградата на съседите. След това вече беше лесно.

Изкълченият крак не е нито болка за умиране, нито за подминаване. Местният фелдшер каза, че с разтривки щяло да ми мине за толкова дни, на колкото години съм. Съжалявам, че съм на 22, а не на 980, за колкото се представих като Ошеп, при такава болногледачка като Олга все някак си щях да преживея.

Вчера се получи голяма изненада. Отваря се вратата на „Надявай се, Гергино“ и влизат Олга и Стилиян. „Водя ти — казва Олга — нашия съсед Стилиян, да потвърди чудноватото ни преживяване с чуждопланетниците, защото ти си един неверен Тома.“ И да видите как този Стилиян започна да разправя, да се кълне, да се вайка, че всичко е вярно и колкото пъти го разказвал, никой не му вярвал. А той е готов

още стотици пъти да разказва и да признава, че има маймунски характер само и само да му повярват. Значи беше започнал борба с атавизма, оставен в наследство от пра-пра-дедите му. Първата душа беше спечелена за каузата на баряните и само това да е, полза от тази история все пак ще има.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 4,5/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.